

Streszczenie. Katecheza I. Ks. Wiesław Łużyński. Miłość w prawdzie owocem Ducha Świętego.

„Gdybym mówił językami ludzi i aniołów a miłości bym nie miał, stałbym się jak miedź brzęcząca albo cymbał brumiący... [1 Kor 13]

Miłość w prawdzie stanowi zasadniczą siłę prawdziwego rozwoju każdego człowieka. Miłość „*caritas*” – to siła, która pochodzi od Boga – odwiecznej Miłości i absolutnej Prawdy. Tylko w prawdzie miłość nabiera blasku i może być przeżywana autentycznie. Bez prawdy miłość staje się sentymentalizmem, pustym słowem, które można dowolnie pojmować. Przeżywanie miłości w prawdzie prowadzi do zrozumienia, że przyjęcie wartości chrześcijańskich jest elementem koniecznym dla zbudowania dobra społeczeństwa oraz integralnego rozwoju ludzkiego. Miłość jest łaską – jej źródłem jest czysta miłość Ojca do Syna w Duchu Świętym, to miłość stwórcza, dzięki której istniejemy oraz miłość odkupieńcza, dzięki której jesteśmy nowym stworzeniem.

Na miłości w prawdzie opiera się nauka społeczna Kościoła, zasada ta znajduje praktyczny wyraz w kryteriach rządzących postępowaniem moralnym. Należy zwrócić uwagę na dwa z nich o specjalnym znaczeniu, wynikającym z zaangażowania na rzecz rozwoju w globalizującym się społeczeństwie, a mianowicie: sprawiedliwość i dobro wspólne. Nie ma miłości bez sprawiedliwości, która nakazuje, by dać drugiemu to, co mu się należy. Kto kocha z miłością bliźniego, jest przede wszystkim sprawiedliwy wobec innych. Trzeba także cenić dobro wspólne. Jest to dobro „nasz wszystkich”, tworzących wspólnotę społeczną.

Miłość jest zatem jednym z najpiękniejszych słów, jakie wypowiadamy. Jest wyrazem najbardziej wzniosłych wartości i uczuć, jakie rodzą się w sercu człowieka. Z drugiej strony jest to jedno z najbardziej nadużywanych słów. Miłość staje się wtedy pustą deklaracją, nic nie znaczącym wyznaniem. Miłość niejednokrotnie utożsamiana jest z uczuciem, przelotnymi emocjami, chwilową fascynacją czy też gwałtownie rodzącą się namiętnością. To wszystko współczesny człowiek nazywa miłością. Takie jej rozumienie często jednak prowadzi do rozczarowań, życiowych zawodów i wielkich pomyłek. Miłość domaga się prawdy, domaga się jej całe życie człowieka. Chrystus mówi: „Poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli” (por. J8,31). Prawda wyzwala człowieka ze złudzeń, kłamstw,

życiowych iluzji, wyzwala od błędnych życiowych wyborów i życia w zakłamaniu.

Dlatego należy nieustannie przyzywać Ducha Świętego – Ducha Prawdy, który przemienia nasze życie. Miłość – to świadczenie sprawiedliwości, dać bliźniemu to, co mu się należy, respektować jego prawa, szacunek dla jego osobowej godności. Taką miłość widzimy w świętych: Św. Matka Teresa, Św. Maksymilian Koba, bł. Ks. Jerzy Popiełuszko.

Miłość wyraża się również w świadczeniu dobra bliźniemu, świadczone najpierw w najbliższym gronie osób, rodziny, później lokalnej społeczności, całej Ojczyzny i narodu. Aktem sprawiedliwości jest obowiązek patriotyzmu, miłość wobec wspólnoty. Miłość w szerszym wymiarze oznacza kreowanie sprawiedliwych struktur społecznych, wolnych od egoizmu, korupcji, pragnienia władzy i bogactwa za wszelką cenę. Takie postawy prowadzą do powstawania struktur grzechu.

Konsekwencją przyjęcia miłości jest także troska o dobro wspólne. Specyfiką dobra wspólnego jest to, że w jego centrum zawsze powinien znajdować się człowiek.

Taki system wartości jak: promowanie prospołecznych postaw, nawyków solidarnościowych, postaw etycznych, kształtowanie takich cnót jak: miłość, solidarność, kierowanie się dobrem w relacjach społecznych, uwrażliwienie na prawdę i sprawiedliwość, powinien charakteryzować nasze wspólnoty Akcji Katolickiej. Uwrażliwienie na dobro wspólne społeczności, troska o sprawiedliwe relacje, słuszne rozstrzygnięcia, godziwe warunki współpracy powinno być stałym zadaniem wszystkich członków stowarzyszenia.